NORAKSTS
Lieta Nr.A42713208
Lietvedības Nr.A02144-10/12

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010.gada 3.novembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis Dz.Melbārdis,

piedaloties pie administratīvās atbildības sauktajai personai *J.P.*,
atbildētājas Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pilnvarotajam pārstāvim *M.B.*,

2010.gada 13.oktobrī Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu Nr.A42713208 par *J.P.* (personas kods */personas kods/*) saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{8} panta desmitās daļas.

Aprakstošā daļa

[1] 2008.gada 6.oktobrī Administratīvajā rajona tiesā saņemta pie administratīvās atbildības sauktās personas – *J.P.* (turpmāk – Sūdzības iesniedzēja) sūdzība par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk – Policija) priekšnieka vietnieka 2008.gada 8.septembra lēmuma Nr. 2370 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.050/PA327781" (turpmāk – Lēmums) atcelšanu, ar kuru atstāts negrozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas priekšnieka vietnieka 2008.gada 25.jūlija lēmums Nr.050/PA327781 (turpmāk arī – Sākotnējais lēmums) par Sūdzības iesniedzējas saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) 149.^{8} panta desmitās daļas.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2008.gada 13.oktobra lēmumu Sūdzības iesniedzējas sūdzība pieņemta un ierosināta administratīvā pārkāpuma lieta Nr.A42713208.

[2] No lietas materiāliem izriet, ka 2008.gada 9.jūlijā Policijas Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PA 327781 (turpmāk – Protokols), par to, ka 2008.gada 9.jūlijā, plkst.21.43, Rīgā Sūdzības iesniedzēja vadīja transportlīdzekli Mazda 626, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Maskavas ielu no Jāņogu ielas puses Krustpils ielas virzienā, ar ātrumu 89 km/h (iespējamais minimālais ātrums, aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu 84 km/h) ceļa zīmes Nr.518 (Apdzīvotas vietas sākums) darbības zonā, pie maksimāli atļautā ātruma 50 km/h, pārkāpjot Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk arī – Ceļu satiksmes noteikumi vai CSN) 114.punkta prasības. Ātrums fiksēts ar ātruma mērītāju „Stalker" Nr. AT80404.

2008.gada 25.jūlijā Policijas Administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas priekšnieka vietnieks 2008.gada 25.jūlijā pieņēma Sākotnējo lēmumu, ar kuru nolēma Sūdzības iesniedzēju saukt pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{8} panta desmitās daļas, piemērojot naudas sodu Ls 60 apmērā.

2008.gada 27.jūlijā Policijā reģistrēta Sūdzības iesniedzējas sūdzība par Sākotnējo lēmumu.

[3] Ar Policijas priekšnieka vietnieka 2008.gada 8.septembra lēmumu Nr. 2370 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.050/PA327781" atstāts negrozīts Sākotnējais lēmums. Lēmums pamatots ar turpmāk norādītajiem apsvērumiem un argumentiem.

[3.1] Sūdzības iesniedzējas vadītais transportlīdzeklis tika apturēts uz Maskavas ielas, pie degvielas uzpildes stacijas „Neste" ar iedegtu mirgojošu zilu bākuguni un ieslēgtu speciālu skaņas signālu. Pienākot pie vadītājas jaunākais inspektors *A.R.* stādījās priekšā, izskaidroja pārkāpuma būtību un uzrādīja radara mērījumu, kā arī paskaidroja, ka dotais radars nav aprīkots ar videoiekārtu. Pret Sūdzības iesniedzēju *A.R.* izturējās korekti. Par konkrēto pārkāpumu Sūdzības iesniedzējai tika sastādīts Protokols.

[3.2] Fiksējot pārkāpumu un administratīvā protokola sastādīšanas laikā, Policijas jaunākie inspektori *A.R.* un *D.M.* rīkojas savas kompetences ietvaros un saskaņā ar Latvijas Republikas likumiem, viņu rīcībā policijas darbinieku darbu reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpumi nav konstatēti. Apstākļi, kās dotu pamatu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti un iespējas fiksēt pārkāpumu konstatēti netika. Bez tam nav konstatēti apstākļi, ka inspektori tieši vai netieši ieinteresēti sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu Sūdzības iesniedzējai kaut kādu personīgu motīvu dēļ.

[3.3] No Latvijas Nacionālā metroloģijas centra Elektrisko mērījumu laboratorijas izdotā un apstiprinātā verificēšanas sertifikāta Nr. E0313V08 izriet, ka radars „Stalker" Nr. AT 80404 autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei atzīsts par derīgu.

Sakarā ar iepriekš minēto Policija ir piešķīrusi lielāku ticamību policijas darbinieka sniegtajam lietas apstākļu izklāstam.

[3.4] Ceļu satiksmes noteikumu 4.punkts nosaka kārtību, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā ari jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības. Nekādas atkāpes no šiem noteikumiem nav pieļaujamas.

[3.5] Ceļu satiksmes noteikumu 10.punktā teikts, ka ceļu satiksmes dalībniekiem un citām personām jārīkojas tā, lai neradītu satiksmei bīstamas vai satiksmi traucējošas situācijas un nenodarītu zaudējumus.

Objektīvi, pēc tiesiskās apziņas, iekšējās pārliecības un dzīvē gūtajiem novērojumiem, izvērtējot administratīvajā lietā savāktos materiālus, konstatēts un pierādīts, ka Sūdzības iesniedzēja 2008.gada 9.jūlijā ir izdarījusi Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkta prasību pārkāpumu.

[5] Uzskatot Policijas pieņemto Lēmumu par nepamatotu, Sūdzības iesniedzēja Administratīvajā rajona tiesā iesniegtajā sūdzībā, norāda šādus argumentus:

[5.1] 2008.gada 9.jūlijā Sūdzības iesniedzēja brauca pa Maskavas ielu un zināja visas iespējamās vietas, kur varētu atrasties Policijas patruļas, kas kontrolē transportlīdzekļu braukšanas ātrumu.

[5.2] Iepretim degvielas uzpildes stacijai „Lukoil" Sūdzības iesniedzēja pamanīja transportlīdzekli, kas līdzīgs netrafarētam policijas transportlīdzeklim un nokontrolēja savu braukšanas ātrumu, kas bija 58 km/h.

[5.3] Nākošais policijas postenis bija pie kravas transportlīdzekļu tehniskās apskates stacijas, kas atradās pa kreisi no Sūdzības iesniedzējas transportlīdzekļa, un viņa pārbaudīja savu braukšanas ātrumu, kas bija 55 km/h. Pabraucot garām policijas postenim, apmēram pēc 300 metriem, Sūdzības iesniedzēja paskatījās atpakaļskata spogulī un neredzēja, ka viņai sekotu policijas transportlīdzeklis, kas stāvēja kravas transportlīdzekļu tehniskās apskates stacijas stāvlaukumā.

[5.4] Maskavas un Krustpils ielu krustojumā uz Maskavas ielas pusi pagriezās vēl viens policijas transportlīdzeklis. Kad luksoforā iedegās zaļās gaisma signāls, Sūdzības iesniedzēja turpināja ceļu uz veikalu „Zoom". Pie nākamā luksofora Sūdzības iesniedzēja atpakaļskata spogulī ievēroja, ka aizmugurē braucošie transportlīdzekļi pārkārtojas uz labo braukšanas joslu, dodot ceļu operatīvajam transportlīdzeklim, kas brauca ar iedegtām zilām

bākugunīm. To pašu arī izdarīja Sūdzības iesniedzēja, sāka pārkārtoties uz labo braukšanas joslu, tajā pat laikā pamanīja vēl vienu policijas transportlīdzekli, kas brauca pretējā virzienā.

[5.5] Aiz luksofora Sūdzības iesniedzēju panāca policijas transportlīdzeklis, kas stāvēja tehniskās apskates stāvlaukumā un apturēja Sūdzības iesniedzējas transportlīdzekli. Pie viņas pienāca jaunākais inspektors *A.R.* un paskaidroja, ka Sūdzības iesniedzēja acīmredzami pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu un uzrādīja radara mērījumu, kur nofiksētais braukšanas ātrums bija 89 km/h, un vairāk neko nevarēja uzrādīt, kas pierādītu, ka tas bija Sūdzības iesniedzējas braukšanas ātrums.

A.R. paskaidroja, ka policijas transportlīdzeklis nav aprīkots ar videoiekārtu kas varētu fiksēt, ka tieši viņas transportlīdzeklis ir pārsniedzis atļauto braukšana ātrumu. Sūdzības iesniedzēja norādīja, ka pastāvīgi seko ceļa zīmēm un braukšanas ātrumam. *A.R.* bija ļoti izbrīnīts, kad viņa pateica, ka pa gabalu redzēja Policijas transportlīdzekli un precīzi norādīja vietu, kur tas stāvēja.

[6] Sūdzības iesniedzēja tiesas sēdē sūdzību uzturēja uz sūdzībā minēto argumentu pamata. Papildus Sūdzības iesniedzēja norādīja, ka no ātruma pārkāpuma konstatēšanas vietas līdz pirmajam luksoforam ir 667 metru attālums. Tā kā luksoforā dega sarkanais aizlieguma signāls, Sūdzības iesniedzēja strauji samazināja ātrumu.

[7] Policijas pārstāvis tiesas sēdē neatzina pieteikumu, pamatojoties uz paskaidrojumos un Lēmumā norādītajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[8] Tiesa, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar procesa dalībnieku mutiskajiem un rakstveida paskaidrojumiem, secina, ka sūdzība ir noraidāma.

[9] LAPK 237. pantā ir norādīti lietvedības administratīvo pārkāpumu lietās uzdevumi. Viens no tiem prasa administratīvo pārkāpumu lietas izlemt stingri saskaņā ar likumā noteiktajām normām, proti, no šī uzdevuma izriet prasībā iestādei, kas veic lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās stingri ievērot gan likumos noteiktās materiālās tiesību normas, gan stingri vadīties no noteiktajām procesuālajām tiesību normām. Līdz ar to arī tiesai ir pienākums izvērtēt, vai administratīvā pārkāpumā lietvedībā ir ievērotas materiālās un procesuālās tiesību normas, kuras noteic LAPK un citi normatīvie akti.

[10] Pārbaudot procesuālo priekšnoteikumu ievērošanu, tiesa būtiskus pārkāpumus, kas varētu būt pamats Lēmuma atcelšanai, nekonstatē.

[11] Atbilstoši LAPK 9.panta pirmajai daļai par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība. Tātad, lai personas rīcību LAPK izpratnē atzītu par pārkāpumu, tai ir jābūt prettiesiskai. Savukārt, lai personas rīcību atzītu par prettiesisku, ir jākonstatē, ka persona ir pārkāpusi tiesību normas, par kuru pārkāpumu ir paredzēta administratīvā atbildība saskaņā ar LAPK.

LAPK 239.panta 1.punkts noteic, ka lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva. Līdz ar to tiesa atzīst, ka administratīvo pārkāpumu lietās svarīgi ir konstatēt administratīvā pārkāpuma sastāvu.

Administratīvā pārkāpuma sastāvu veido administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse. Ja kaut viena no administratīvā pārkāpuma sastāvu veidojošām pazīmēm iztrūkst, atzīstams, ka nodarījumā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

[12] Sūdzības iesniedzējs ir saukts pie administratīvās atbildības par administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[8] panta desmitajā

daļā. Līdz ar to tiesai ir jāpārbauda, vai iestāde ir pareizi konstatējusi administratīvā pārkāpuma sastāvu.

LAPK 149.[8] panta desmitajā daļā (redakcija, kas bija spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā) ir noteikts, ka par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, ja pārkāpums ir izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", - uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam sešdesmit latu apmērā.

[13] Saskaņā ar LAPK 243. panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Savukārt LAPK 243. panta otrajā daļā ir noteikts, ka šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tātad par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā var kalpot protokols, personas paskaidrojumi, liecinieku liecības, policijas darbinieku sastādītie ziņojumi, braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces mērījumi.

Saskaņā ar LAPK 243.panta otro daļu, administratīvā pārkāpuma faktus konstatē arī ar tehniskajiem līdzekļiem, proti, arī ar braukšanas ātruma noteikšanas mērierīcēm, līdz ar to braukšanas ātruma kontroles aparāta „Stalker" Nr. AT80404 mērījumi ir atzīstami par pierādījumu lietā.

[14] Lietā konstatēti šādi faktiskie apstākļu pierādījumi:

[14.1] 2008.gada 9.jūlija Protokols no kura izriet, ka 2008.gada 9.jūlijā, plkst.21.43, Rīgā Sūdzības iesniedzēja vadīja transportlīdzekli Mazda 626, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Maskavas ielu no Jāņogu ielas puses Krustpils ielas virzienā, ar ātrumu 89 km/h (iespējamais minimālais ātrums, aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu 84 km/h) ceļa zīmes Nr.518 *(lietas 16.lapa).*

[14.2] SIA „Latvijas nacionālais metroloģijas centrs" 2008.gada 9.aprīlī izdots Verificēšanas sertifikāts Nr. E0313V08, no kura izriet, ka radara „Stalker" Nr. AT80404 verificēšanas sertifikāta derīguma termiņš ir līdz 2009.gada 8.aprīlim *(lietas 20.lapa).*

[14.3] Policijas inspektora *D.M.* ziņojums *(lietas 18.lapa),* no kura izriet, ka Sūdzības iesniedzējas vadītais transporta līdzeklis, pabraucot garām tehniskās apskates vietai strauji esot uzņēmis ātrumu, apsteidzot pa pirmo braukšanas joslu braucošo automašīnu. Tika fiksēts Sūdzības iesniedzējas ātrums un konstatēts, ka Sūdzības iesniedzēja ievērojami – vismaz par 39 km/h – ir pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu, proti, ir braukusi vismaz ar 89 km/h lielu ātrumu maksimāli pieļaujamā 50 km/h ātruma vietā.

[14.4] Policijas inspektora *A.R.* ziņojums *(lietas 19.lapa),* no kura izriet, ka Sūdzības iesniedzējas vadītais transporta līdzeklis, braucot pa otro joslu, apsteidza pa pirmo braukšanas joslu braucošo automašīnu, tā kā no pilsētas braucošo automašīnu plūsmas nebija, inspektors *D.M.* fiksēja Sūdzības iesniedzējas vadītā transporta līdzekļa ātrumu, pēc kā uzreiz esot braukuši tam pakaļ un apturējuši pie DUS „Neste". Fiksētais ātrums esot ticis uzrādīts Sūdzības iesniedzējai.

[14.5] Sūdzības iesniedzējas paskaidrojums pie Protokola, kurā tā norāda, ka Protokolā rakstītajam nepiekrīt, jo esot braukusi ar 60 km/h lielu ātrumu, nav pārkāpusi, jo redzējusi, ka pie tehniskās apskates vietas stāv policijas automašīna.

[14.6] Sūdzības iesniedzējas paskaidrojumi, kas minēti sūdzībā tiesai un kas sniegti tiesas sēdē.

[14.7] Sūdzības iesniedzējas tiesas sēdē iesniegtie materiāli – shēmas ar attālumiem *(lietas 49.-51.lapa)*, ātruma un attāluma aprēķins *(lietas 52.lapa)*, izdruka no CSDD par autovadītāju *(lietas 53.lapa)*.

[14.8] Policijas rakstveida paskaidrojumi tiesai, kas sniegti sakarā ar Sūdzības iesniedzēja sūdzību *(lietas 15.lapa)* un notikuma vietas fotogrāfijas *(lietas 26.-27.lapa)*.

[15] Lietā nav strīda par administratīvā pārkāpuma, kas paredzēts LAPK 149.[8] panta desmitajā daļā, objektu un subjektu. Proti, lietā faktiski nav strīda par administratīvā pārkāpuma objektu – ceļu satiksmes drošības pārkāpumu. Tāpat lietā nav strīda par to, ka Sūdzības iesniedzēja ir vadījusi par braukšanas ātruma pārkāpšanu apturēto transportlīdzekli Mazda 626, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, kas brauca pa Maskavas ielu no Jāņogu ielas puses Krustpils ielas virzienā. Lietā nav strīda arī par to, ka uz minēto vietu attiecas 518.ceļa zīme „Apdzīvotas vietas sākums", kas konkrētajā ceļa posmā ierobežo maksimālo braukšanas ātrumu līdz 50 km/h.

Lietā ir strīds par pārkāpuma objektīvo pusi, proti, par to, vai Sūdzības iesniedzēja ir pārkāpusi atļauto braukšanas ātrumu.

Sūdzības iesniedzēja ir norādījusi, ka viņas saukšana pie administratīvās atbildības ir iespējamas kļūdas sekas. Sūdzības iesniedzēja ir norādījusi, ka pēc zīmes, kas atļauj braukt ar ātrumu 70 km/h, darbības zonas beigām ir samazinājusi ātrumu un vairākas reizes to „nokontrolējusi". No Protokolā ierakstītā Sūdzības iesniedzējas sākotnēji sniegtā paskaidrojuma izriet, ka Sūdzības iesniedzēja ir braukusi ar ātrumu, kas nepārsniedz 60 km/h. Minēto Sūdzības iesniedzēja pamato ar to, ka viņa ir informēta, ka šajā ceļa posmā bieži kontrolē braukšanas ātrumu, viņa braucot ir redzējusi automašīnu, kas bijusi līdzīga policijas netrafaretam transportlīdzeklim, tāpat viņa ir pamanījusi, ka ceļa otrā pusē pie tehniskās apskates stacijas stāv trafareta policijas automašīna, tāpēc Sūdzības iesniedzēja īpaši ir kontrolējusi savu braukšanas ātrumu. Papildus Sūdzības iesniedzēja tiesas sēdē, pamatojot ar pašas sagatavotām shēmām, norādīja, ka no ātruma pārkāpuma konstatēšanas vietas līdz pirmajam luksoforam ir 667 metru attālums. Sūdzības iesniedzējai šajā īsajā gabalā nebija pamata paātrināties. Tā kā luksoforā dega sarkanais aizlieguma signāls, Sūdzības iesniedzēja strauji samazināja ātrumu. Sūdzības iesniedzēja kā pamatojumu tam, ka nebrauca ar policijas fiksēto ātrumu, norāda, ka viņa līdz apturēšanas brīdim (pēc 6 minūtēm) būtu aizbraukusi daudz tālāk nekā līdz vietai, kur viņu apturēja. Tāpat Sūdzības iesniedzēja norāda, ka nav skaidrs, kurā vietā ātrums ir fiksēts, proti, pie tehniskās apskates stacijas vai tad, kad policijas transportlīdzeklis ir braucis aiz Sūdzības iesniedzējas.

[16] LAPK 244. pantā ir noteikts, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

[17] Tiesa, pārbaudot lietā esošos pierādījumus – Sūdzības iesniedzējas paskaidrojumus par lietas apstākļiem, Protokolu un Ceļu policijas inspektoru ziņojumus un izvērtējot tos pēc būtības, dod priekšroku Policijas argumentiem, pamatojoties uz šādiem apsvērumiem:

[17.1] Kā pārkāpuma no Sūdzības iesniedzējas puses izdarīšanas pierādījums ir Protokols, kas atspoguļo faktiskos apstākļus, kas savukārt ir tikuši fiksēti, policijas darbiniekam veicot savus likumā „Par policiju" un Ceļu satiksmes likumā noteiktās konkrētas darbības ceļu satiksmes pārkāpumu fiksēšanā, proti, neatkarīgi un profesionāli izpildot savus normatīvajos aktos noteiktos pienākumus. Šo pienākumu veikšanā ir izmantota normatīvos aktos noteikta ātruma kontroles mērierīce, kas ir bijusi verificēta un atļauta izmantošanai pārkāpuma fiksēšanas laikā.

Tiesai nav pamata apšaubīt minēto faktisko apstākļu konstatējuma pareizību, ja netiek konstatēti citi tādi objektīvi apstākļi, kas radītu pamatotas šaubas.

[17.2] Lietā ir policijas inspektoru ziņojumi, no kuriem redzams, kāpēc apturēts ir tieši Sūdzības iesniedzēja vadītais transporta līdzeklis. Turklāt gan no Protokola, gan no policijas inspektoru ziņojumiem izriet, ka Sūdzības iesniedzēja ievērojami – vismaz par 34 km/h – ir pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu, proti, ir braucis vismaz ar 84 km/h lielu ātrumu maksimāli pieļaujamā 50 km/h ātruma vietā.

Pie šādiem apstākļiem, proti, pie tik liela atļautā braukšanas ātruma pārsnieguma tiesas ieskatā policijas inspektoram nebija grūti precīzi identificēt to transporta līdzekli, kas ievērojami pārkāpa atļauto braukšanas ātrumu. Turklāt policijas inspektori ir norādījuši, ka Sūdzības iesniedzējas automašīna ir apsteigusi citas automašīnas pa priekšu, uz ceļa tajā brīdī nav bijis ievērojami daudz transportlīdzekļu, kas norāda uz to, ka kļūda ir maz iespējama.

[17.3] Policijas inspektors *D.M.* ir norādījis, ka Sūdzības iesniedzēja ir braukusi pa otro braukšanas joslu (par ko nav strīda) un, pabraucot garām tehniskās apskates stacijai, proti, vietai, kur stāvēja policijas patruļa, ir strauji palielinājusi ātrumu. Tādējādi tiesa nesaskata pretrunas starp inspektora *D.M.* ziņojumā norādīto un Sūdzības iesniedzējas norādīto, ka līdz tehniskās apskates stacijai Sūdzības iesniedzējas braukšanas ātrums varēja būt ap 60 km/h. Tiesas ieskatā nereti ir vērojama situācija, ka vadītājs, kas ir pabraucis garām policijas patruļas automašīnai, apzināti vai dažreiz arī nevilšus paātrina braukšanas ātrumu. Tā kā Sūdzības iesniedzēja nevarēja zināt, ka policijas patruļa, atrodoties ceļa otrajā pusē, kontrolē ne tikai to transportlīdzekļu ātrumu, kas brauca Salaspils virzienā, bet arī virzienā uz Rīgas centru, tad inspektora *D.M.* apgalvojums ir vērtējams kā ticams.

Arī inspektors *A.R.* ir norādījis, ka tajā brīdi transportlīdzekļu, kas brauca Salaspils virzienā, kustības nebija, tika pārbaudīts braukšanas ātrums automašīnām, kas brauca virzienā uz Rīgas centru.

[17.4] Tiesa uzskatā nav pamatota Sūdzības iesniedzējas norāde, ka viņai nebija iemesla paātrināt ātrumu, jo priekšā jau bija nākamais luksofors, pie kura bija jāapstājas. Tiesa no pašas Sūdzības iesniedzējas izdarītajiem aprēķiniem konstatē, ka attālums starp luksoforiem nemaz nav bijis tik mazs, proti, vismaz 667 metri, kas ir pietiekami, lai paātrinātos un pēdējos 100-200 metros atkal samazinātu ātrumu un, ja nepieciešams, arī apstātos. Turklāt no Sūdzības iesniedzējas norādītā nav izsecināms, kāda gaisma ir degusi luksoforā brīdī, kad Sūdzības iesniedzēja ir braukusi virzienā uz luksoforu, bet to vēl nav sasniegusi. Tiesas ieskatā gadījumā, ja luksoforā dega zaļā gaisma, tad kā izriet no praksē gūtajiem novērojumiem, daudzi autovadītāji palielina braukšanas ātrumu, lai paspētu šķērsot krustojumu vēl pie atļautā signāla.

[17.5] Tiesas ieskatā nav pamata Sūdzības iesniedzējas aprēķiniem par to, ka ar fiksēto ātrumu viņa līdz apturēšanas brīdim (pēc 6 minūtēm) būtu aizbraukusi daudz tālāk nekā līdz vietai, kur viņu apturēja.

Pirmkārt, tiesa neredz loģisku pamatojumu un izskaidrojumu tam, kāpēc lai autovadītājs, pabraucot garām policijas patruļai, uzņemtu laiku. Otrkārt, Sūdzības iesniedzējas norādītais laiks ir tikai viņas pašas apgalvojums, kas nav fiksēts ar nevienu no pierādīšanas līdzekļiem. Tāpat tiesa nesaskata pretrunas tajā, ka apstāklī, ka policijas patruļai vajadzēja vairākas minūtes, lai apturētu Sūdzības iesniedzējas automašīnu, proti, ir nepieciešams zināms laiks, lai automašīnu iedarbinātu, izbrauktu no vietas, kur tā bija novietota, šķērsotu pretējā virziena brauktuvi un noķertu automašīnu, kas brauc ar samērā lielu ātrumu. Turklāt tas fakts, ka Sūdzības iesniedzēja būtu stāvējusi pie luksofora arī ar objektīviem pierādījumiem lietā nav pamatots.

[17.6] Tāpat Sūdzības iesniedzēja norāda, ka nav skaidrs, kurā vietā ātrums ir fiksēts, proti, pie tehniskās apskates stacijas vai tad, kad policijas transportlīdzeklis ir braucis aiz Sūdzības iesniedzējas.

Tiesa konstatē, ka saskaņā ar inspektora *D.M.* ziņojumu ātrums ir ticis fiksēts Sūdzības iesniedzējai braucot Krustpils ielas virzienā attālinoties no policijas patruļas.

[17.8] Tiesa ir konstatējusi, ka lietā nav strīda par to, ka izmantotā ātruma kontroles ierīce Stalker nav aprīkota ar laika kontroli un tajā netiek uzrādīta konkrētā automašīna, kuras ātruma mērījums veikts. Ātruma kontroles ierīce Stalker nav aprīkota arī ar speciālu video fiksēšanas iespēju. Tās izmantošanas precizitāte ir atkarīga no tās pielietotāja – policista iemaņām. Normatīvie akti obligāti neparedz ātruma kontroli nodrošināt ar video atbalstu. Ātruma kontroles ierīce „Stalker" Nr. AT80404 atbilst 2005.gada 15.marta Ministru kabineta noteikumu Nr.194 „Prasības braukšanas ātruma kontroles mērierīcēm" prasībām. Saskaņā ar šo noteikumu 2.punktu, braukšanas ātruma kontrolei izmanto ierīces, kuru lietošanai saņemts mērīšanas līdzekļa tipa apstiprināšanas sertifikāts saskaņā ar kuru lietošanai saņemts mērīšanas līdzekļa tipa apstiprināšanas sertifikāts saskaņā ar normatīvajiem aktiem par mērījumu vienotību un kurām veikta verificēšana un saņemts verificēšanas sertifikāts un uzlīme. Kā jau minēts iepriekš ātruma kontrolei pielietotais radars „Stalker" Nr. AT80404 ir verificēts un atzīts par derīgu saskaņā ar lietā esošo 2008.gada 9.aprīļa verificēšanas sertifikātu Nr.E0313V08 *(lietas 20.lapa)*.

[17.9] Tiesa nav konstatējusi, ka Ceļu policijas inspektori ir bijuši personīgi pazīstami ar Sūdzības iesniedzēju, un nav konstatēts, ka viņi ir bijuši tieši vai netieši ieinteresēti lietas iznākumā. Uz iespējamo ceļu policijas inspektoru ieinteresētību nav norādījusi arī Sūdzības iesniedzēja.

Tiesai nav pamata apšaubīt Ceļu policijas darbinieku sniegto lietas apstākļu izklāstu un nav iespējams saskatīt saprātīgu pamatojumu un izskaidrojumu tam, kāpēc lai policijas darbinieki dzītos pakaļ un apturētu tieši Sūdzības iesniedzējas vadīto transportlīdzekli, ja viņa nepārkāpa Ceļu satiksmes noteikumus, un tādējādi sniegtu nepatiesas ziņas par lietas faktiskajiem apstākļiem.

Likuma „Par policiju" 2. pants nosaka, ka policijas darbinieks ir Latvijas Republikas valsts kalpotājs, kas ieņem noteiktu amatu policijas iestādē (apakšvienībā), kam ir speciālā dienesta pakāpe un kas ir nodevis zvērestu. Sūdzības iesniedzēja arī nav norādījusi, ka no policijas darbinieku puses būtu veiktas darbības, kas liecinātu, ka policijas darbinieki iedzīvošanās nolūkā ļaunprātīgi izmanto savu dienesta stāvokli.

[18] Vadoties no iepriekš ([17] punkts) minētā, tiesa uzskata, ka ir pierādīta arī Sūdzības iesniedzējas vaina, jo Sūdzības iesniedzēja nav norādījusi, ka viņa nezināja, ka atrodas 528. ceļa zīmes zonā vai objektīvi nevarēja redzēt ceļa zīmi Nr.324, vai arī pastāvētu citi objektīvi apstākļi Sūdzības iesniedzējas vainas neesamībai.

Tādējādi tiesa uzskata, ka Policija pamatoti ir saukusi Sūdzības iesniedzēju pie administratīvās atbildības par LAPK 149.^{8} panta desmitajā daļā minētā pārkāpuma izdarīšanu.

[19] Saskaņā ar LAPK 32. panta pirmo daļu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar LAPK un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Savukārt, LAPK 32. panta otrajā daļā ir teikts, ka uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Minētā norma nosaka iestādes, kas uzliek sodu, pienākumu izvērtēt konkrēta soda veida un apmēra piemērošanas lietderību.

Ņemot vērā to, ka LAPK 149.^{8} panta desmitās daļas sankcijā ir paredzēts, ka par šo pārkāpumu vainīgajai personai uzliek konstantu naudas sodu sešdesmit latu apmērā, un Sūdzības iesniedzējam ir piemērots tieši šāds naudas sods, tiesa secina, ka iestāde ir piemērojusi arī tiesību normai atbilstošu sodu. Tā kā attiecīgā panta sankcijā paredzēts viens sods, tiesa uzskata, ka Policija ir vadījusies no LAPK 32. pantā noteiktā un tai īpaši lietderības apsvērumi nebija jāizdara. Līdz ar to tiesa arī secina, ka konkrētajā gadījumā nav īpaši vērtējams, vai Policija ir konstatējusi vainu mīkstinošus vai pastiprinošu apstākļus, jo LAPK 149.^{8} panta desmitajā daļā noteiktais pārkāpums nav vērtējams kā maznozīmīgs LAPK 21. panta otrās daļas izpratnē. Ņemot vērā izdarītā pārkāpuma apstākļus, tiesa uzskata, ka piemērotais sods ir pārkāpumam atbilstošs un samērīgs.

Tādējādi tiesa konstatē, ka Sūdzības iesniedzējai uzliktais administratīvais sods ir tiesisks, samērīgs un pamatots.

[20] Ievērojot iepriekš konstatēto, tiesa secina, ka Sūdzības iesniedzējas vaina izdarītajā pārkāpumā ir pierādīta ar visiem lietas materiāliem, kā arī pieņemot Lēmumu, ir vispusīgi un objektīvi izvērtēti visi lietas apstākļi. Izejot no tā, tiesa atzīst, ka Sūdzības iesniedzēja pamatoti ir sodīta par LAPK 149.[8] panta desmitajā daļā paredzēto pārkāpumu.

Pamatojoties uz iepriekš minēto, tiesa uzskata, ka Lēmums par apstrīdēto administratīvo aktu ir pieņemts ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un atbilst materiālo tiesību normām. Tādējādi tiesa uzskata, ka pārsūdzētais Lēmums atstājams spēkā negrozīts, bet Sūdzības iesniedzējas sūdzība ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286. panta pirmās daļas 1. punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

atstāt spēkā negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2008.gada 8.septembra lēmumu Nr. 2370 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.050/PA327781”, bet *J.P.* sūdzību **noraidīt.**

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2010.gada 3.novembrī.

Tiesnesis /paraksts/ Dz.Melbārdis

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas
tiesnesis _____ Dz.Melbārdis
Rīgā, 2010.gada 3.novembrī